

give Anledning til vrang Fortolkning, idet nemlig de Tilfælde kunne gaae ind under dennes Ord, hvor en Person, der endnu ikke har fattet noget bestemt Forsæt til at begaae en eller anden Forbrydelse, har foretaget en saadan Handling, som kunde sigte til eventuelt — for det Tilfælde, at han i Fremtiden skulde endelig beslutte sig til at begaae Forbrydelsen — at udføre den. Man kan f. Ex. tænke sig det Tilfælde, at en Mand som Pastor Lindbäck, der har Hang til at begaae Giftnord, men endnu ikke har begaaet noget saadant, forshyer sig ved en eller anden Leilighed, hvor det er ham let at faae det, med Gift for det eventuelle Tilfældes Skyld, at han skulde give efter for den morderiske Tilbøjelighed, der er hos ham, og som maaskee oftere har staaet for hans Sind som Noget, der ikke var umuligt for ham at hengive sig til. Et saadant Tilfælde vilde efter den Redaction, som jeg har foreslaaet, være udelukket fra at være strafbart, hvad det efter min Mening heller ikke bør være, naar Bedkommende havde erhvervet sig Giften uden endnu at have fattet et bestemt Forsæt til at begaae Forbrydelsen, hvorimod det ikke vilde være givet, at det efter Udkastets § 45 ikke vilde være strafbart. I samme Paragraph har jeg foreslaaet, at følgende Sætning i andet Stykke henimod Slutningen gaaer ud: „for- saavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikke til at forhindre Fuldbrydelsen.“ Jeg troer, at det er ved en reen Skjødesløshed, at denne Sætning er bleven staaende. De Herrer ville erindre, at Udkastet, som det blev forelagt for Rigsdagen ifjor, lød noget anderledes, idet der i den derværende § 43, som svarer til den nuværende § 45, var en Tilfættning, som Landstinget lod gaae ud. Der lyder Paragraphen saaledes: „Den, som iværksætter nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbrydelsen af et forbryderisk Forsæt, bliver“ osv. Straffen bortfalder imidlertid, hvis han af egen fri Villie og ikke paa Grund af Hindringer eller andre tilfældige Omstændigheder har opgivet sit forbryderiske Forsæt, og derhos, forsaavidt han allerede har iværksat Handlinger, som kunde bevirke Fuldbrydelsen, har forhindret denne,

eller, „for saavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikke til at forhindre Fuldbrydelsen.“ De sidste Linier af det oprindelige Lovudkast var det, som man udstemte i Landstinget, fordi man ikke i Lovens vilde optage nogen Bestemmelse, som afgjorde et omtvistet videnskabeligt Spørgsmaal. Det er jo nemlig bekendt, at det er et omtvistet Spørgsmaal mellem Juristerne, hvorvidt den, som har søgt at udføre en Forbrydelse ved Midler, som ikke dertil vare skikke, f. Ex. den, der troede at forgive en Anden med Arsenik, men feilagtigen har givet ham hvidt Sukker, er strafbar. Dette Spørgsmaal var afgjort i den oprindelige Paragraph, men Landstinget blev med Rette enig om at lade denne Deel af Paragraphen gaae ud. Imidlertid glemte man, at der ogsaa burde have været foretaget en tilsvarende Rettelste i Paragraphens andet Stykke, at man nemlig maatte lade Sætningen „for saavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger,“ — altsaa, hvor han har gjort Forsøg med uqualificerede Midler — „har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikke til at forhindre Fuldbrydelsen,“ thi det er aabenbart, at naar man lader dette vedblive at staae som Forudsætning, nytter det ikke, at man har udslettet den Regel i det første Stykke, som man netop ikke vil lade staae; thi den indeholdes middelbart, indirecte i den anden Sætning, og hvis denne Sætning bliver staaende i det andet Stykke, opnaaes Intet ved at lade den videnskabelige Passus udgaae i første Stykke. Ved § 52 er min Tanke falden sammen med et andet æret Medlems, der er borte med Orlov i Aften, nemlig det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgrebs (F. A. Hansen), idet han ligesom jeg har foreslaaet, at Ordet „Anstifter“ i § 52 skal forandres til „Ophavsmand“. Jeg troer, at Ordet „Anstifter“ ikke har tilstrækkelig Borgerrret i vort Sprog, ikke engang i vort Lovsprog, til at det bør optages i denne Lov. Jeg troer, at det er et Ord, som gjennem en Criminalist, hvis Navn oftere er nævnt med fortjent Hæder under denne Sags Behandling, er kommet ind fra det tydske Lovsprog, og som paa denne